

68. Γωνία μετά Πυραμίδος

***** = Τετράγωνον
***** = Αρχαία βασιλόπαις
***** = Αρχ. ποιήτης
***** = Θεσσαυροφυλάξ του Μ. Α.
***** = Ρήμα... [λεξάνδρου]
***** = Βασιλεύς Εβραίων.
***** = Καρπός.

Τὴν κάθετον τῆς πυραμίδος ἀποτελεῖ μουσικὸν ὄργανον, καὶ ἐκ τῆς βίας αὐτῆς ἀναγίνωσκονται κατὰ σειράν: ὁμηρικὸς βασιλεύς, ἀμυντικὸν ὄπλον, θεά.

69. Σύλλαβικός Ρόμβος

* = Φωνήεν.
*** = Ἐπιθετον.
***** = Σωματεῖον σοφῶν.
** = Ἐπιθετον.
* = Φωνήεν.

Καὶ καθέτως ταυτά: Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβὴν.

70. Ἐπιγραφή

Σ Ο Ρ Ο Γ
Γ Ε Η
Ι Ε Σ
Ν Ο
Ο Υ Υ Η Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

71. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχαῖα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἕνωμα Σπαρτιάτην, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, μικρὸν ἕξον ἀμφίβιον.
1, Ζῶον κερασφόρον 2, Γάλλος τραγικός
3, Τίταν 4, Ἐνδοξὸς πόλις 5, Ἱερὸς ποταμός 6, Ἐπιθετον 7, Ἀρχαῖος βασιλόπαις
8, Ἑλλην τραγικός.

72. Ἐλλιποσύμφωνον

α - αα - οοι - και

Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Λουδοβίκου ΙΖ'

73. Γεῖφος

Καίω, ὕλη, ὄσκι, χυτά, σκόλοι, δάς, τοῦ.

74. Ἰνδικὸς Γεῖφος

[Ὁ πρὸ τῆς παρενθέως ἀριθμὸς δηλοῖ πόσα ἀκόμη στοιχεῖα, ἐκτός τοῦ σημασινομένου ἀρχικοῦ, ἔχει ἐκάστη λέξις,]
τ1 (ἄρθρον) μ2 (σύνδεσμος) π5 (οὐσιαστικόν) π7 (ἐπιθετον) ἢ δ1 (σύνδεσμος) σ3 (οὐσιαστικόν) αβ (ἐπιθετον).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ὅλλου δ1
542. Ἡρόστρατος (Ἡρώ, στρατός) - 543. Μίδας - Ἰδασ. - 544. Γαλλία - γὰς(α). - 545. Ἀήρ - Ἡρα.

546. Α Θ Η Ν Α Ι Σ 547. Σ Α Μ Ο Σ
Ο Ν Α Γ Ρ Ο Σ Α Ρ Η Σ
Π Η Ν Ε Ι Ο Σ Μ Η Ν
Α Ι Ν Ι Γ Μ Α Σ
Β Α Β Υ Λ Ω Ν 548. Ἀργός
Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ μὴ ἴσθι μὴδ'
Σ Α Λ Α Μ Ι Σ ἢ πλουτῆς.

549. ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ - ΛΑΛΕΙ ΚΑΙ ΠΡΙΑ (Γαλλία, Νεάπολις, Ὠλλύβρος, Θρῆψις, Ἴρις, Σικελίς, Ἀναξαγόρας, Ὑλικός, Τυρός, Ὀρίων, Νιάρχος) - 550. Φίλοις εὐτυχοῦσι καὶ ἀτυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι. - 551. Ἡ Πατρίς ἐστὶν ἱερὰ πάντων τῶν ἐπὶ γῆς. (Ἰπ' α τρεῖς ἐς τὴν ἱερὰ - πάντων - τὸν ἐπὶ γῆς.)

ΜΙΚΡΑ ἌΓΓΕΛΙΑ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σημειῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς ἀνδρομυθῆς μὲς λεπτὰ 5 μόνον μὲ π α χ ι α στοιχεῖα τὸ διελκίσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α α τὸ τριελκίσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διηγήσεις τῶν 15 πληθύνονται ὡς καὶ ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς α τ ε ἰ ο ς, ἴστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεραλαῖα ἢ παχία ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σημειῶν, ὑπολογίζεται ὡς εἰς λέξεις ἀπλῆ. - Αἱ μὴ συνδεόμεναι ἐπὶ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελλίαι δὲν δημοσιονομεῖται.]

Ψηφοφόροι! Ἰ Στριζόμενος ἐπὶ τῆς κομφοτήτος τῶν ψευδωνύμων τοῦ συνδυασμοῦ μας, καὶ ὑποστηριζόμενος πάντα ὅθεν, θεωρῶ περιττὴν ἐπαναλήψεις ἐν ψυφοδέλιον. Ὁ «Ἐνωτικὸς Συνδυασμὸς» ὑπόσχηται βραβεῖον ἐκλογεῖς εἰς τὸν διατιθέμενον νὰ τὸν ψηφίσῃ. - Ἐπιθυμῶ νὰταλλάξω σ. ρ. μὲ πάντας καὶ πάσας διατεθημένους νὰ ψηφίσωσι τὸν συνδυασμὸν μας. - Νομιζὼν ἐπιδοκιμαζόμενον ψυφοδέλιον, ἐξαιτοῦμαι εὐμενῆ υποστήριξιν Σας καὶ ἀνακράξω: Ζήτω ὁ ἐνωτικὸς συνδυασμὸς!!!

ΔΕΙΝΟΠΛΟΥΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ, ἐξασφαλῶσα πρῶτητα ἐφετινοῦ Δημοψηφισματος.

Ψηφίσατε ἀπαντες τὰ ὑπεροχα ψευδώνυμα: Λατρεντὴ Πατοῖδα, Δεινοπλαθουμένη Ἑλλάς, Ἐξωγάμι, Θριαμβεῖον Μεγαλοειδέατης, Ἀερα τῆς Νίκης. - Ἀλέξανδρος Μαυροκορδαῖος, ὑποψήφιος Δημοψηφισματος τοῦ 1910. (ΙΑ', 29)

Ἐὐχομαι τῇ Λατρεντὴ Πατοῖδι τὸ 1911 εὐτυχῆς. Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν συναγῆσω, καθὼς καὶ Ἀδελφὴν Δευτερίαν. - Ν. Ἀναγνωστάπουλος Ρ. Ρ. Πειραιεύς. Κυριατίζουσα Κωνσταντίνου. (ΙΑ', 30)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 5 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 57]

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐδαγγελία Ἀποστολίδου. Ἰωάν. Ε. Ζάχος, Νικόλ. Κλήρης, Τάκης Κ. Παπαδόπουλος, Ἐλενη Ἀγ. Κουβίλου, (4), Ἥλ. Σπ. Κανίλλης, Θάλεια Γ. Κοιάρη, Π. Ε. Ἀγγελίδης, Χαρ. Κ. Δημητριάδης, Σαφῆ Ζηροπούλου. Νίκος Φ. Παπαδόπουλος, Ἰελεαίουμην, Στ. Μακαρίδης, Γ. Βλαχόπουλος, Ἐνὺς χωρὶς ὑπογράφει καὶ τῶτον διαμονῆς, Ἀγγελικὴ Κ. Σωτήρη. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἐδῶγ. Σ. Σουκλῆς (4), Κων. Ε. Παπαγιαννοπούλου (4, 5), Α. Σ. Σαμαρῆς (4, 5).

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΝΔΡΕΤΣΑΙΝΗΣ. Ν. Γ. Βαλασσοπούλου (4, 5)
ΑΝΔΡΟΥ: Ἀεων. Μ. Διετοῦρος (4), Ειρήνη Α. Κοτσῆλη
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Ἀθ. Μουτῆς (4)
ΒΟΔΟΥ: Χρυσούλα Γ. Σβορώνου.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Φαίδρα Π. Μοσχίδου (4, 5), Ἐλενη Π. Μοσχίδου, Μαρία Δικαίου (4, 5) Μιχ. Ν. Κουμοῦτσος, Σαφῆ Α. Σιδῆρη, Μαρία Κ. Φαλιέρα, Νικ. Κουτσομητόπουλος (4), Ἀναστασία Σουκλῆς
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπυρ. Α. Μισαζῆς, Ἀγγελικὴ Κ. Στεῖτη (4), Γεώργ. Εὐθυμιάτος, Φιφὴ Γ. Σκάπα.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Χρ. Ν. Καραστέργιος, Κωνστ. Ζ. Μπατσῆς (4)
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἐλενη Γ. Ἰταλινοπούλου, Δημ. Γ. Μουνηζουρίδης
ΠΑΤΡΩΝ: Γεώργ. Γ. Χαυθόπουλος, Στυλ. Γ. Παπαγιαννοῦ.
ΣΥΡΟΥ: Ἀντών. Ἀντωνιάδου (2, 5), Μαρία-Χριστίνα Δουριώτη Σ. Ἀμειβαδάκης (4, 5), Φωκ. Ν. Σαλῆας, Δημ. Ἐρ. Κούτσης (4), Κλεοπάτρα Θ. Πετροπούλου.
ΧΑΛΚΙΔΑΣ: Ἀγᾶθ. Κυμουτζῆς, Κωνστ. Δ. Στουμαλιδῆς, Κωνστ. Γ. Οικονομοῦ, Μιχ. Γ. Τζιώτης Γεώργ. Γ. Τζιώτης, Δημ. Δανιήλ, Ζάχος Βαμβακούλας, Νίκος Κ. Βαμβακούλας, Νίκη τοῦ Παιωνίου, Ὁ Ἀδελφ.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΛΦΑΝΑΡΕΙΑΣ: Ἐλενη Κ. Στρούμνη.
ΖΙΦΤΑΣ (Αἰγύπτου): Ἀνδρέην Ν. Τάσου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γεωρ. Σουλῶτης (3, 4)
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κάμεν, Σουλῆς
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Μιχαὴ Γιαννοῦλάτου (4), Βασιλικὴ τῆς Κρήνης (4), Ἐμμ. Πνευματικὸς (4), Ἀντ. Η. Γεῖθης.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Ριμπέλος (4).
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Μιχαῖλ Γ. Σαϊτάκης

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν ἐδρόνων δέσφιν τὴν λύσιν τὰ ἀνόματα ἐπιθέσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν ὁ ἐξῆς τρεῖς: ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΚΟΥΜΟΥΤΣΟΣ, ἐν Καλαμάει, ΝΙΚΟΪ Κ. ΒΑΜΒΑΚΟΥΛΑΣ, μασθητῆς Ἰμνασίου, ἐν Χαλκίδι καὶ ΘΑΔΕΙΑ Γ. ΚΡΙΑΡΗ, Πλατεῖα Κορυακῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' εἴς μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ τρεῖς μῆνας ἑκαστος.
Μενοῦσιν λεπ. 30 διὰ τὸν ποσοτὴ Διαγωνισμῶν.
Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δευτελείου τὴν λύσιν δὲν ἀναφίονται, οὔτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀπὸ δευτελείου. (Ἰσημισθίον ὁδομικῶν 10 παρὰς ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά' ὅστε διὰ 10 λεπτά' χρειάζεται γαρματισθῆναι 20 παρὰς.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερθεῖς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β', Τόμος 18ος, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 22 Ιανουαρίου 1911, ΕΤΟΣ 33ον, Αριθ. 8

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

Περὶληψις τῶν προηγουμένων: Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, ἂν καὶ ἐχθροῦμενος τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, διότι ἐτοῦ ἐσκότωσε τὸν πατέρα, πείθειται ἐπιτελοῦς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰ εἰσαχθῇ πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν σχολὴν τῶν παιδῶν τοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἐπέλεσε τοὺς γάμους του μὲ τὴν χθρῶν Ἰωσηφίνα Μπωαργαί, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας θάναχορήσῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀναλαμβάνων τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐκεῖ γαλλικῶν στρατευμάτων. Τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, ὁ Ἐκτωρ, ὁ κακὸτροπον σκῦλακι τῆς Ἰωσηφίνας, δεκνύει πολλὰ ἐχθρικά διαθεῖς πρὸς τὸν γαμβρὸν καὶ τὸν ἐπιπόδιζεν μὲ δαγκάματα ἰὰ εἰσελθῆ εἰς τὰ ἰδιαιτέρως δωμάτια τῆς κυρίας του. Ὁ Βοναπάρτης ὑπνώει τὴν πέτορον διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἀλλ' ἐν βλέμμα τῆς Ἰωσηφίνας τὸν συγκρατεῖ.

Να λοιπὸν καὶ ὁ σκύλος, ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὸν Βοναπάρτην περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ! ἐσυλλογιζέτο χαρούμενος, ἐπιστρέφων εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐπειτα, ἐθυμηθεῖς τί τῷ εἶχεν εἰπῆ πρὸ ὀλίγου ὁ στρατηγός, προσέθεσε μὲ στεναγμὸν: Ἐγὼ εἶμι τὸν αὐτὸς! δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κολουθήσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦ ἐστὶν Ἰταλίτζ.

Τὴν μεθεπομένην ἡμέραν, τὸ ἀπό-

γευμα, εἰς τὰς δύο, μίαν μεγάλην ταξιδιωτικὴν ἀμαξάν ἐστέκετο πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Σαντραίν. Ἀπὸ πάνω, τὸ φορτίον τῶν ἀποσκευῶν, σκεπασμένον μὲ χονδρόπανον, ἔφθανεν εἰς τὸ ὕψος τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος. Μόλις εἶδαν εἰς τὴν γειτονειάν τῆς τεραστίας αὐτῆν ἀμαξάν, οἱ χαζοὶ ἐμαξέθησαν εἰς τὸ πεζοδρομίον διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ στρατηγεῦ Τρουγερτοῦ, —διότι οὕτως ἐνόμαζεν ἀκόμη ὁ λαὸς τὸν Βοναπάρτην. Μεταξὺ δὲ τῶν περιέργων, εὐρίσκοντο φυσικὰ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἡ γῆρα Κορμά, ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ Δεσρέω.

«Ὅταν ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἰδιούς του...» (Σελ. 62, στ. α'.)

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΕΤΟΙΜΑΣΜΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1910
Με τὰς 428 σελίδας του. — Με τὰς 675 εἰκόνας του. — Με τὸν «Τιάρκον καὶ Ζινέτταν». — Με τὰ «Νέα καὶ Περίεργα». — Με τὴν Σελίδα Συνεργασίας. — Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.
Τιμᾶται: ΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φε. χε. 8 — ΧΡΥΣΟΑΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φε. χε. 10.
Καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.
Ὁ ἄδελτος τόμος τοῦ 1910 πωλεῖται γαρμημένος (broché), μὲ χροματιστὸν ἐξώφυλλον, ὡς τέλειον βιβλίον.

λούθουν οι δύο υπασπιστάι του Ζυνώ και Μαρμών, και ο γραμματεὺς του Μπουρριέν.

Ο Λουδοβίκος, κρατῶν τὸ καλάμαρι καὶ τὴν θήκη με τοὺς χάρτας, ἤρχετο τελευταίως. Εἶδεν ἀμέσως τὴν μητέρα του καὶ τοὺς φίλους του, οἱ ὅποιοι τῷ ἔνευαν ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ, ἀκόμη μίαν φοράν· ἀλλ' ἤδη ὁ Βοναπάρτης μετὰ τὴν ἀκολουθίαν του εἶχεν ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξάν. Ὁ Λουδοβίκος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκάρητο παρὰ τὸ ἐδῶλιον τοῦ ἀμαξήλατου, ἔσπευσε νὰναρριχθῇ εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔστειλε τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τοὺς προσφιλεῖς του, τοὺς ὁποίους ἀπεχωρίζετο ἴσως διὰ πολὺν καιρὸν, ἴσως καὶ διὰ παντός... Καλεῖ δὲν ἤξευρε, ἂν θὰ γυρίσῃ στὴν φεύγῃ, διὰ τὸν πόλεμον, ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἀκόμη παῖς τοῦ στρατοῦ. Διὰ τοῦτο ἀνάμεσα ἀπὸ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἠγωνίζετο νὰ συγκρατήσῃ, ὁ μικρὸς ἔδλεπε τὴν Λευκοθέαν, ἣ ὁποία τῷ ἔστειλε φιλήματα με χάριν μικρᾶς ὥρας χορευτρίας, καὶ τὸν Δεπρεώ, ὁ ὁποῖος προσεπάθει νὰ ἐκτελέσῃ χορευτικὰ βήματα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους.

Ἡ κυρία Κορμά ἔκλαιε. Βλέπουσα ἐν τούτοις τὸ μονάκριβόν της με τὸσον ὠραίαν στολήν καὶ εἰς τὸσον ὠραίαν ἀμαξάν, ἐσυλλογιζέτο ὅτι ὁ Δεπρεώ δὲν εἶχεν ἄδικον ποῦ τὴν συμβούλευσε νὰ δεχθῇ τὰς προτάσεις τοῦ στρατηγῶ Βοναπάρτου.

Κάποιος σκύπτει ἀπὸ τὴν θυρίδα. Εἶνε ὁ υπασπιστὴς Μαρμών, ὁ ὁποῖος διατάσσει τὸν ἀμαξήλατον νὰ κινήσῃ. Αὐτὸς μαστιγώνει ἐλαφρὰ τοὺς βομβολοὺς ἵππων, καὶ ἡ βαρεῖα ἀμαξά με φοβερὸν κρότον προχωρεῖ.

Ὅταν ἐπέρασεν ἔμπροσ ἀπὸ τοὺς ἰδιόκους του, ὁ Λουδοβίκος ἔσκυψε καί, φωνάζων με ὄλην τὴν δύναμιν, διὰ νὰ κατισχύσῃ τοῦ θοροῦ, εἶπε πρὸς τὴν Λευκοθέαν.

— Ἐννοια σου καὶ γρήγορα θὰ σοῦ φέρω τὰ σκαρπίνια τῆς Ζαρίνης.

— Καὶ νὰ μᾶς γράψῃς! ἐσύστησεν ὁ Δεπρεώ.

— Χωρὶς ἄλλο!

— Στὸ καλὸ! μετὰ τὴν εὐχὴ μου!..

Εἰς τὴν στροφήν τοῦ δρόμου, ὁ Βοναπάρτης ἐπρόβαλεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς, διὰ νὰ στείλῃ τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὴν Ἰωσηφίαν, ἣ ὁποία σχεδὸν με ἀδιαφορίαν ἐκτύπαζεν ἀπερχόμενον τὸν σύζυγον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις εἶχεν ὑπανδρευθῆ πρὸ δύο μόνων ἡμερῶν.

Ὁ Βικτωρ ἐξεδήλωνε τὴν χαρὰν τοῦ γαυγίζων ἀδιακόπως ὀπισθεν τῆς ἀμαξῆς, ἣ ὁποία ἔφερε τὸν Βοναπάρτην πρὸς τοὺς θριάμβους τῆς πρώτης ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἐκστρατείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμάς, παῖς τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας, πρὸς τὴν μητέρα του, ὁδὸς Ἁγίου Ὀνωρίου, εἰς Παρισίους.

» Ἀγαπητῆ μου μητέρα,

Ἐπιφελούμαι τοῦ ταχυδρόμου, τὸν ὅπου ὄν στέλλει ὁ Βοναπάρτης πρὸς τὴν πολιτίδα Ἰωσηφίαν ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Σανώ, διὰ νὰ σοῦ πληροφορήσω ὅλους περὶ τοῦ ταξιδίου. Πηγαινόμεν πολὺ γρήγορα. Φαίνεται ὅτι ὁ στρατηγὸς βιάζεται νὰ φθάσῃ. Κάθημαι πολὺ ἀσχημα εἰς τὸ σκαμνὶ μου, ἀνάμεσα σὲ μίαν μεγάλη βαλίτσα, ποῦ τὴν ἔχω ἔστην πλάτη, καὶ σ' ἓνα μεγάλο σεντούκι, ποῦ με ἀναγκάζει νὰ ἔχω μαζεμμένα τὰ πόδια μου καὶ νὰ μουδιάζω. Δὲν στεκόμεθα παρὰ ὅσον διὰ νὰ σάγωμεν κάτι τι καὶ νὰλλάξωμεν ἄλογα. Ὅσω συλλογίζομαι, ὅτι ὀκτὼ ἡμέρες θὰ ζήσω αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ ὅτι κάθε στιγμὴ με ἀπομακρύνει περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς μου, ποῦ τοὺς ἄφισα διὰ νὰκολουθήσω αὐτὸν τὸν Βοναπάρτην, τὸν ἐχθρόν μου, μοῖ μὲ ἔρχεται συχνὰ νὰ κλαίω. Κρατιέμεθα ὅμως, διότι εἶνε γελοῖον νὰ κλαίῃ κανεὶς ὅταν εἶνε στρατιώτης. Τέλος πάντων! ἀπὸ νομίζετε ὅλοι ὅτι τὸ ταξίδι μου αὐτὸ μετὰ τὸν κακὸν στρατηγὸν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε χρήσιμον διὰ τὸ μέλλον μου, δὲν λέγω πιά τίποτε. Τρίθω μόνον τὰ μουδιασμένα μέλη μου, πεζεύω ὅπου εἶνε ἀνέφορος διὰ νὰ τρέξω, καὶ ὑπομένω.

Πρὸς τὸ παρὸν ὁ Βοναπάρτης δὲν φροντίζει καθόλου γιὰ μένα καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, φοβοῦμαι ὅτι μαζί του δὲν θὰ κάμω τὴν τύχην μου. Μόνον δύο φορές μ' ἐφώνησε καὶ μοῦ εἰρήνησε τοὺς χάρτας. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε καὶ ἔκαμε ὡς νὰ μὴ με γνωρίζῃ. Μένει πάντοτε μέσα εἰς ἀμάξην καὶ δὲν φαίνεται καθόλου εὐδιάθετος. Ὁ ἀμαξῆς μοῦ εἶπεν, ὅτι στενοχωρεῖται ποῦ ἄφησε τὴν Ἰωσηφίαν.

Ἐμαθα κάτι ποῦ μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Φαίνεται ὅτι θὰ εἶρω εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸν Εὐγένιον Μπωαρναί, τὸν μικρόν μου κύριον, μετὰ τὸν ὁποῖον, καθὼς ξέρετε, εἴμεθα πολὺ φίλοι. Θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς συναντήσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὁ στρατηγὸς θὰ τὸν προσλάβῃ ὡς υπασπιστήν.

Ἐπασπιστὴς! δεκαπέντε χρόνων παιδί! Φαντάζομαι τὴν χαρὰν τοῦ Εὐγενίου ποῦ ἐπιθυμεῖ τὸσον πολὺ νὰ γίνῃ στρατιωτικὸς.

Ἐγὼ ὅμως, ὅσον καὶ ἂν εἶμαι τώρα παῖς τοῦ στρατοῦ, θέλω πάντα νὰ γίνω χορευτὴς, καὶ ἅμα τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία, ἐλπίζω ὅτι ὁ στρατηγὸς θὰ με ἀφίση νὰ γυρίσω εἰς Παρίσι, ὅπου θὰ ἐ-

ξακολουθήσω τὰ μαθήματά μου μετὰ τὸν καλὸν μου κύριον Δεπρεώ. Ἀλλὰ τὸν ἔχω λιγάνι εἰς τὸ στομάχι, ἐπειδὴ σ' ἐσυβούλευσε νὰ με στείλῃς μετὰ τὸν Βοναπάρτην.

Ἐμαρτῶ καὶ σὲ καταφιλῶ.

Ὁ υἱὸς σου
«Λουδοβίκος»

Ἐ. Γ.— Μὴν ἀνυσοχῆς· θὰ βάλω, καθὼς σοῦ ὑποσχέθηκα, τὲς μάλλινες κάλτσες ποῦ μοῦ ἐπλέξες· ἀλλὰ δὲν κάμνει κρῦο καθόλου.»

Ὁ Λουδοβίκος, παῖς τοῦ στρατοῦ, πρὸς τὸν πολίτην Δεπρεώ, χοροδιδάσκαλον, ὁδὸς Βανταδούρ, εἰς Παρισίους.

ἘΑγαπητῆ μου διδάσκαλε,

Θέλω νὰ σοῦ γράψω ἓνα ἐκτεταμένον γράμμα, πρῶτον διότι ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ πῶ, καὶ ἔπειτα διότι ξείρω ὅτι θὰ τὸ διαβάσετε εἰς τὴν Λευκοθέαν.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου μας, δηλαδὴ συνηγήσαμεν τὸν γαλλικὸν στρατὸν εἰς τὰ ὑψηλά ὄρη ποῦ λέγονται Ἄλπεις. Εἶνε τὰ ὠραιότερα βουνὰ ποῦ εἶδα εἰς τὴν ζωὴν μου. Μοιάζουν με σοῦ - ἄλα - κρέμ, σκεπασμένα ἀπὸ πάνω με ψιλὴν ζάχαριν. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ στρατόπεδον, ἐνόμισα ὅτι θάναπαυθῶμεν. Ἀλλὰ ποῦ! Ποτὲ δὲν ἀναπαύεται κανεὶς μετὰ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν! Ἀμέσως πάλιν ἐξεκινήσαμεν καὶ ἀπὸ φοιτῶν δρόμους, πότε ἀνήφορος πότε κατήφορος, ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα τόπον ποῦ λέγεται Μοντενῶντε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι δὲν εἶμαι πλέον μετὰ τὸν Βοναπάρτην. Μόλις ἐφθάσαμεν, με παρέδωκεν εἰς ἓνα γερμανικὸν λοχίαν ποῦ τὸν λέγουσιν Πιλοῦ καὶ διευθύγει τοὺς παῖδας τοῦ στρατοῦ. Εἴμεθα καμνιά δεκαριά. Ὁ Πιλοῦ μᾶς κάμνει γυμνάσιον καὶ ἕνας ἀξιωματικὸς, πολὺ εὐγενὴς, μᾶς κάμνει μαθήματα ἀριθμητικῆς καὶ γραμματικῆς καθημερινῶς.

Ἐγὼ εἶμαι καθόλου δυσχερεστημένος ποῦ ἔδρα ἐδῶ συντρόφος τῆς ἡλικίας μου. Ὁ ἀξιωματικὸς ποῦ μᾶς διδάσκει εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος μαζί μου. Λέγει πῶς ἔκαμα κηθὸλα μεγάλας προόδους εἰς τὴν ὀρθογραφίαν. Ἴσως τὸ βλέπετε καὶ ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ σοῦ γράφω. Δυστυχῶς οἱ συμμαθηταί μου, οἱ παῖδες τοῦ στρατοῦ, ποῦ εἶνε ὅλοι παιδιὰ στρατιωτικῶν, θέλουν νὰ γίνουσι στρατιωτικοί· καὶ ὅταν τοὺς εἶπα ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ γίνω χορευτὴς, μ' ἐπεριγέλασαν πολὺ...

Εὐτυχῶς ἔχω γερὰ χέρια, — καὶ ἂς μὴν εἶμαι υἱὸς στρατιωτικοῦ, — καὶ μπορῶ νὰ τὰ βγάλω πέρα. Κατάφερα δύο καλὰς γροθιὰς εἰς τὸ μάτι τοῦ μεγάλου τέρου τῆς τάξεως, κάποιου ὀνομαζομένου Φιρμίνου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ὥρα ἐ-

κείνη ἐγίνε φίλος μου. Ἴσως γι' αὐτὸ γίνεται καὶ ὁ πόλεμος. Τουφεκίζονται οἱ ἄνθρωποι καὶ σπαθίζονται μεταξύ των, γιὰ νὰ γίνουσι ἔπειτα καλλίτεροι φίλοι. Διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ ἐρωτήσω καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀξιωματικοῦ μας.

ἘΑ, καλέ μου διδάσκαλε! Τώρα πρέπει νὰ σοῦ εὐχαριστήσω. Φαντασθῆτε, ὅτι εἰς τὸ στρατόπεδον οἱ στρατιῶται χορεύουν. Χθὲς τὸ βράδυ ὁ ὀπλοδιδάσκαλος διωργάνωσεν ἓνα χορὸν, εἰς τὸν ὁποῖον, χάρις εἰς τὰ καλὰ σας μαθήματα, εἶχα μίαν ἐπιτυχίαν, μὰ μίαν ἐπιτυχίαν!...

ἘἘβρεψα σαραμπάντα καὶ ὄλοι μ' ἐχειροκρότησαν. Ὁ ὀπλοδιδάσκαλος, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ καλὸς χορευτὴς, (ὄχι σὸν καὶ σοῦ, βέβαια, ἀλλὰ πάντα καλὸς,) μ' ἐρίλησε καὶ ἔπειτα ἠθέλησε νὰ χορεύωμε βιζαβί. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γροθιάς εἰς τὸ μάτι τοῦ φίλου μου Φιρμίνου συν-ἐπληρώθη, καὶ ὄλοι πλέον εἶνε καλοὶ μαζί μου.

ἘΧθὲς τὸ βράδυ, ὁ Βοναπάρτης ποῦ ἐπριγύριζε τὸ στρατόπεδον, ἐπέρασε κοντὰ ἀπὸ τὴν σκηνὴν μας καὶ ἐστάθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν λοχίαν Πιλοῦ ἂν ἦτο εὐχαριστημένος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ ἂν θὰ ἤμεθα ἄξιοι νὰ γίνωμεν γρήγορα στρατιῶται. Με εἶδε καὶ με ἠρώτησε:

«— Δοκίμω, μικρὲ;... Εἶσαι καλλίτερος ἐδῶ παρὰ εἰς τὴν ὁδὸν Σαντραίν; ἘΤοῦ ἀπήνησε:

«— Στρατηγέ, δὲν εἶμαι ἀσχημα ἐδῶ, ἤθελα ὅμως νὰ ἐφθάναμε γρήγορα εἰς τὸ Μιλάνον.

— Καὶ γιὰτί βιάζεσαι τόσο πολὺ νὰ πᾶς εἰς τὸ Μιλάνο;

«— Διότι, στρατηγέ, εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν πρέπει νὰ ἐπισκεθῶ τὴν Ζαρίνην καὶ νὰ τῆς ζητήσω ἓνα ζευγάρι σκαρπίνια τοῦ χοροῦ διὰ τὴν μικράν μου φίλην Λευκοθέαν.

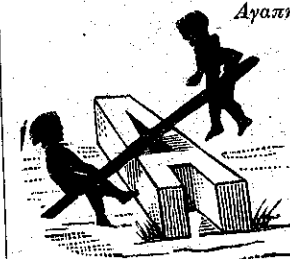
(Ἐπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΛΑΜΠΕΡΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

Κάτου ἀπ' τὴ χλόη γυαλιστερό Σκουληκί, σὸν κλωστή ἀσημένια, Βοσκοῦσε ζώντας δίχως ἐννοια. Μὰ ἐκεῖ ἓνα φίδι φθονερό Χυμίζει καὶ, με σουβλερὸ Τὸ δόντι, τὸ πληγόνει Καὶ χάμου τὸ ξαπλόνει... — Φίδι κακὸ φαρμακερὸ, Τοῦ λέει, τί σ' ἔχω βλάψει; — Τὸ σῶμά σου τὸ λαμπερὸ Μοῦχε... τὴ ζήλια ἀνάψει! (Μιμησις)
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΩ ΧΙΟΝΙΖΕΙ...

Αγαπητοί μου,

ΣΠΡΗ μὴ γὰ εἶδατε ποτὲ σας; Εἶνε τόσω σπάνιον, ὡστε τὸ λέγει καὶ ἡ παροιμία. Ἐγὼ εἶδα... Ἡτὼ πρῶτῃ, ἅμα σκηνώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐπλησίασα τὸ παράθυρό μου. Ἡ ἄσπρη μύγα ἐπέρασεν ἀπὸ τὰ μάτια μου μ' ἓνα πέταγμα παράξενο... «Νά, εἶπα, ποῦ ὑπάρχουν καὶ ἄσπρες μύγες!» Ἀλλὰ δὲν ἐπρόσθεσα νὰ τὸ πῶ, καὶ νὰ σου ἔμπροσ μου ἄλλη. Σὲ λίγο πάλιν ἄλλη... Μπα! Τότε ὑποπτεύθηκα ὅτι κάτι συμβαίνει, ἐκτύπησα καλλίτερα καὶ εἶδα ὅτι χιονίζει.

Τὴ ἀπόροπον ποῦ μοῦ ἐφάνη αὐτὸ τὸ χιόνι! Διότι ἡ προηγουμένη ἡμέρα ἦτο ἐξαισία καὶ τὴν νύκτα ἐκοιμήθηκα μετὰ οὐρανὸν ἀστροκέντητον καὶ με ἀπύσφοιραν γλυκυτάτην. Ἡ «λευκὴ νύμφη τοῦ βορρᾶ» μᾶς ἤλθε ξαφνικά. Ἐξήμερωθήκαμε μετὰ τὰ βουνὰ ὀλόγυρα χιονισμένα, ἐνῶ μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἀπὸ οὐρανὸν ἐντελῶς σκεπασμένον, αἱ νιφάδες ἐπιπτου μικραὶ, ἀραιαί, ἀλλὰ συνεχεῖς. Τώρα ποῦ σοῦ γράφω, χιονίζει ἀκόμη. Καὶ εἶνε βράδυ. Τὸ ὄχι καμὴ ἀρά γε τὴν νύκτα; Τὰ κοριτσάκια μου ποῦ ὄνειροπολοῦν χιονοπολέμους, στοιχηματίζουν ὅτι «θὰ τὸ στρώσῃ». Ἐγὼ ὅμως ἀμφοβῶ πολὺ, διότι βλέπω τὰ σύννεφα νὰ ἀραιώνουν. Ποιὸς ξέρει!...

ἘΑν τὸ ἐστρωμένον ὅμως, τί χαρὰ!... Τὸ ξέρω πῶς περιμένετε ὄλοι νὰ ἰδῆτε μίαν ἡμέραν τὴν πόλιν μας λευκὴν, λευκὰ τὰ κεραμύδια, λευκὰ τὰ δένδρα, λευκοὺς τοὺς δρόμους, λευκὰ ὄλα. Τὸ θέαμα θὰ εἶνε πράγματι ὠραῖον, καὶ κάθε τοπίον θὰ σοῦ ὑπενθυμίξῃ εἰκονογραφίαν ἀπὸ... κάρτ-ποστάλ. Καὶ τί σπάνιον ἀκόμη! Διότι, καθὼς ξέρετε, εἰς τὰς Ἀθήνας περνοῦν τρεῖς καὶ τέσσαρα χροῖνια χωρὶς νὰ χιονίσῃ γιὰ καλὰ οὔτε μίαν φοράν. Ἀραῖα καὶ ποῦ, πίπτει κανένα χιονάκι ἀδύνατον, ξεψυχισμένον, παραστρατισμένον ἀπὸ τὰ βουνὰ, ὅπως αὐτὸ ποῦ πίπτει τώρα ἐνῶ σοῦ γράφω. Λύονε, σχεδὸν ἐξατιμίζεται, πρὶν φθάσῃ κάτω, καὶ δὲν σχηματίζει οὔτε κἂν λάσπη. Ἐπειτα παῖει, φεύγουν τὰ σύννεφα, καὶ τὴν χιονώδη ἡμέραν διαδέχεται μίαν αἰθρία ἀνοιξιῶτικη.

ἘΤοῦ εἶνε καὶ τὴν ἄλλην ἐβδομάδα. Τὴν Δευτέραν ὀλίγον ἔλειψε νὰ χιονίσῃ. Καὶ ἀπὸ τὴν Τρίτην ὡς τὴν Κυριακὴν, εἴχαμεν τὰς ὠραιότερας καὶ

γλυκυτέρας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος. Τὸ βράδυ, εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, ὅπου ἐπαίεν ἡ Κυβέλη, αἱ κυρία ἐπήγαιναν περὶ. Καὶ τὴν Κυριακὴν ποῦ εἶχεν ἀπογευματινὴν, ὁ περισσότερος κόσμος ἐπροτίμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς... τὸ Φάληρον. ἘΑῖνε κανεὶς τὴν λιανὰδα τοῦ Ἰανουαρίου;

ἘΑλλὰ σταθῆτε, γιὰτί χιονίζει γερὰ. ἘΞω ἀκούω ἀλαλαγμούς... Ἀλαλάζουν τὰ παιδιὰ, ὑποδεχόμενα τὰς πυκνὰς νιφάδας. Καλέ, θὰ τὸ στρώσῃ! Τὰ κοριτσάκια μου θὰ κερδίσουν τὸ στοίχημα, καὶ αὐτὸν ὄλην τὴν πόλιν θὰ μεταβληθῇ εἰς πεδὸν μάχης, ὅπου αἱ χιονοσφαίραι θὰ δώσουν καὶ θὰ πάρουν.

Ποτέ, ἀλήθεια, δὲν εἶνε εὐτυχέστερα τὰ παιδιὰ, παρὰ ὅταν παίζουν μετὰ τὸ χιόνι. Εἰς τὰς Ἀθήνας μάλιστα ἀκόμη περισσότερον, ἐπειδὴ τὸ παιγνίδι αὐτὸ εἶνε σπάνιον. Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἂς εἰσακούσῃ τὴν θερμὴν εὐχὴν των, καὶ ἂς χιονίσῃ τοῦλάχιστον μίαν ἡμέραν, δια νὰπολαύσουν καὶ νὰ ξεθυμάνουν...

ἘἘλλὰ μίαν ἡμέραν, τὸ πολὺ δύο... Διότι πρέπει νὰ ὀμολογήσετε, ὅτι ὅσον ὠραῖον, ὅσον γραφικόν, ὅσον διασκεδαστικόν καὶ ἂν εἶνε τὸ χιόνι, ὅταν παρατείνεται πολὺ, εἶνε ἀνυπόφορον. Καὶ αἱ ἡμέραι τῆς τήξεως, ὅταν κάμνει τόσον κρῦο, τί σοῦ λέγουν; Κακόμοιρες μυστίτσες, κακόμοιρα αὐτάκια, κακόμοιρα γερᾶκια παγωμένα καὶ ξυλιασμένα!... Πληρώνετε καλὰ τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ εἶχατε, ὅταν ἐχιονίζε...

ἘΤώρα οἱ ἀλαλαγμοὶ τοῦ δρόμου ἐπαύσαν... Τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε τόσο ἐνθουσιασμένα, διότι αἱ νιφάδες ἐγιναν πάλιν ἀραιαί. Αἱ ἐλπίδες ἤρχισαν νὰ σβύνουν. ἘΑλλ' ἓνα κοριτσάκι ἐρωτᾷ τὴν γειτόνισσαν:

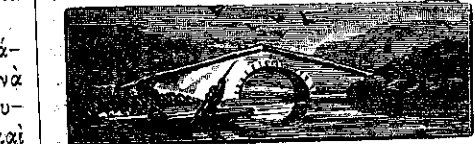
— Τί λέες, κυρὰ-Γιαννοῦ, θὰ χιονίσῃ; Καὶ ἡ κυρὰ Γιαννοῦ ἀπαντᾷ:

— Κι' ἄλλο νὰ χιονίσῃ; Δὲν εἶδες, παιδί μου, ποῦ χιονίζει ὄλη τὴν ἡμέρα; Καὶ τοῦ χρόνου τώρα!

Δὲν ἔχει δίκιο ἡ καλὴ γειτόνισσα; Τί λίγο, τί πολὺ, τὸ πρῶτον χιόνι, ποῦ εἶνε καλὸ, ποῦ εἶνε γοῦρι, ἔπειτα. Καὶ τοῦ χρόνου!

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ἐ. Γ. Ἐπὶ τέλους τὸ ἐστρωσε! Τὴν νύκτα, εἰς τὰ κεραμύδια τῶν σπιτιῶν τὸ χιόνι ἐφθασε τὸ φοβερὸν πάχος δύο... δακτύλων, δηλαδὴ τοῦ γαλατομπούρεκου!! Καὶ τὸ πρῶτῃ αἱ Ἀθηναίους ἤσαν ὡς μίαν... γελοιογραφία τοῦ Λονδίνου, τῆς Πετρούπολεως, καὶ τῆς ἰδικῆς μας Δημητσάνας... Φ.

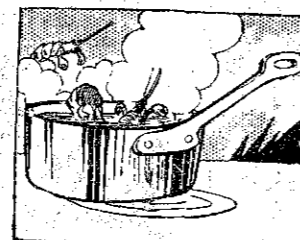
Ο Κ. ΥΠΟΚΡΙΤΙΔΗΣ, ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

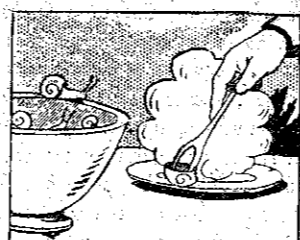
— Παιδιά μου, άρχισε να λέγει ο κύρ-Μουστακιάτος πιστέψτε μου, γιατί έγω πείρα... Οί άνθρωποι λέγουν πολύ συμφορα λόγια, αλλά ποτέ δεν συμφωνούν με τά έργα των. Άς πάρωμεν παράδειγμα αυτόν τον κύριον Υποκριτιδην, ό οποίος είνε μέλος της

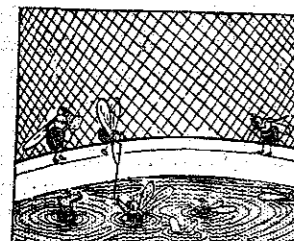
Εταιρείας των Ζωοφίλων και κάθε φοράν ανεβαίνει εις τό βήμα και ξεφωνίζει : — «Αίσχος, κύριοι, εις τον εικοστόν αιώνα να ύπάρχουν ακόμη άνθρωποι άλιεώντες ή κυνηγόντες άθώα και άκακα ζώα! Είναι καιρός πλέον να λείψη αυτό τό αίσχος!»

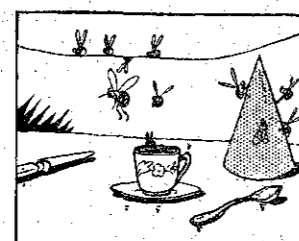
Λοιπόν, ό εύλογος αυτός ρήτωρ, ό προστάτης των ζώων, όταν γυρίζει εις τό σπίτι του και θέλει να φάγη, βασιανίζει χωρίς καμμίαν τύψη και κατά τρόπον σκληρότατον τους δήθεν προστατευμένους του. Η μαγειρισσά του, κατά διαταγήν του, ρίπτει

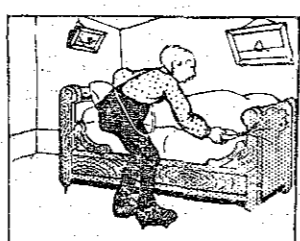
τους άστακούς εις τό βραστόν νερόν ζωντανούς! Οί δε πραγματικώς άκακοί σάλιαγκοι, πού άλλο δεν ζητούν παρά να ζουν ήσυχα, διά να φειγούσαν εις τό τραπέζι του κ. Υποκριτιδου, πρέπει πρώτα να μείνουν πολλές ήμέρας νηστικοί!!

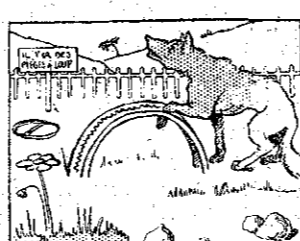
Ο κ. Υποκριτιδης είνε, παιδιά μου, βάρβαρος. Φαντασθήτε ότι εις τό σπίτι του έχει μία φοβερή παγίδα διά τές μύγες. Νομίζουν οί καιμένες πώς θα δροσισθούν και πέφτουν μέσα εις τό όραιο ύγρον πού βλέπουν... Είνε

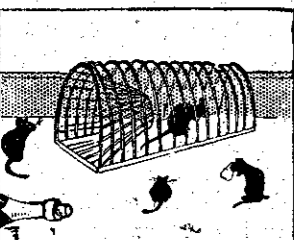
όμως ξύδι. Δεν μπορούν πιά να βρούν και περιμένουν εκεί μέσα τον θάνατον! — Και ως να μη του έφθανεν αυτή ή μέθοδος ναπαλλάσσεται από τά έντομα, πού δήθεν τον ένοχλούν, επενόησε και άλλες παγίδες, άλειμμένες με κόλ-

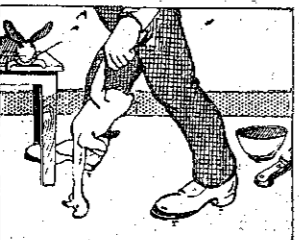
λα. Τό μαρτύριον είνε φοβερόν διά τές μύγες, πού κολλούν εκεί πάνω και αγωνίζονται να φύγουν, αλλά δεν κατορθώνουν άλλο παρά να σπάζουν τά πόδια των και τά πτερά των. — Την νύκτα πάλιν (δεν του φθάνει, βλέπετε, ή ή-

μέρα,) συχνά σηκώνεται από τό κρεβάτι του και κυνηγά άλύπητα τά ζώβια πού είχαν την άφροσύνην να κοιμηθούν μαζί του. — Τό καλοκαίρι, εις τό κτήμα του, ή πρώτη του δουλειά είνε να στηση λυκοπαγίδες. Δυστυχία εις

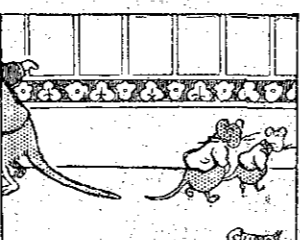
τον λύκον πού θα έλυθη από τό δόλωμα και θα πιασθή! — Έπειτα τά βάζει με τους αδελφούς μας, τους άθώους ποντικούς. Τους κάμνει με τά δολώματά του να μπαίνουν 'ς ένα κλουβί, από τό όποτον είνε αδύνατον πλέον να

βρούν ζωντανοί. — Φαίνεται ότι ή έξοχή του εμπνέει τά άγριώτερα αισθήματα. Δεν περνά ήμέρα χωρίς να σφάζη με τά χέρια του ένα κουνέλι ή μία κόττα. Και όσα γλυττώσουν από τή σφαγή, τά παίρνει μαζί του εις τές Α-

θήνας. — Έπειτα έρχεται και ή ανταμοιβή της άνδρότου διαγωγής του. Ο Υπουργός τον παρασημοφορεί διά τά όραία του λόγια, άδιαφορών τελείως διά τά κακά του έργα. Άχ σε τί υποκριτές δίδονται αυτά τά παρά-

σημα — Άγαπητά μου παιδιά, να θυμάσθε τας συμβουλάς μου και να δυσπιστήτε προς τά εύμορφα λόγια. Είνε καμωμένα μόνον και μόνον διά να πλανούν τους άνοήτους. Τώρα πηγαίνω να κοιμηθώ. Καληνύκτα σας!

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΕΣ

Ο καπετάνιος έτοιμάζεται για τον πόλεμο. Συνάζει τά παληκάρια του. Συνάζει τ' άρματά του. Το χωριό έχει πανηγύρι την έτοιμασία του πολέμου. Σά σε γιορτή, όλοι χαρούμενοι στολιζονται και βάνουν τά καλά τους.

Μαύρα όνεφα περικολούν στο νου του Καπετάνου. Είνε ή καρδιά του βουρκωμένη. Κάποιος συμφοράς τό φοβέρισμα κρέμεται άπάνωθε του. Του πολέμου πεία ή σαλαγή δεν τον τραβάει. Έχασε την πολεμώχαρη όρμη, την περασμένη.

Ανεργος, βαρύς, όλο και σπρώχνει την ώρα του ξεκινήμου.

Ανήσυχη ή γυναίκα του, ακολουθεί σαν ίσκιος κάθε κινήμα του. Φτερουγίζει περίφοβη ή ματιά της γύρω του. Η ψυχή της λαχταράει για τον αγαπημένο της. Αυτόν τον πόλεμο μ' αλάλητη τρομάρα κι αυτή τον περιμένει! αυτή πού τόσο άλλοι πόλεμοι σκληροί δεν της λίγισαν την άντρικια της παληκαριά.

Κακά σημάδια δείχτηκαν, από μέρες πρώτα, στο σπίτι του Καπετάνου. Τ' άρνιού ή πλάτη είχε μαντέψη θάνατο. Άσχημο όνειρο είδε κι' ό Καπετάνος. Θο-

λό ποτάμι διάβαινε... Μία όρνιθα λάλησε στη θύρα του σπιτιού σαν πετεινός. Μάντεμα αλάθευτο για τις γυναίκες! Τό σκυλι του άρέντη ούρλιασε παράξενα. Τό στριγλοπούλι έσκουξε τή νύχτα στα κεραμίδια.

— Μακρυνά από τή ζωή του Καπετάνου κάθε κακό!

Τέλος έφτασε ή ώρα! Παιίζουν τά λαλούμενα και πέφτουν ντυφεκιές. Τό χωριό συντροφεύει τά παληκάρια ως πέρα από τή ράχη. Κι' άρχίζουν οί πικρόγε-

λοι χαιρετισμοί. Τα παληκάρια θαρρείς τινούν για γάμο. Και τραβούν μπροστά τά παληκάρια. Κ' ή άχολογή, πού άφί- νει πίσω ό δρόμος τους, φτάνει στο χω- ριά σαν αντίβούσιμα πολέμου, πού άρχι- σε κίβλα.

Μονάχος ό Καπετάνος μένει σιωπη- λός στη θύρα της αύλης. Άδάκρυτος, με στεγνά λόγια άφίνει γιαιά στη γυναί- κα του, πού σπαράζει από τον πόνο. Ί- σως τον βλέπει και στεγνή φορά. Κι' ό- μως δεν τολμάει ν' άφήση ελεύτερο τό κλάμα της.

— Μην πές! του λέει. Άν θέλεις τό καλό μου. Άς περάση αυτήνη ή μέ- ρα χωρίς να πάθης τίποτα. Ύστερα βό- λι δεν θα σ' άγγίξει! Κάτσε!

Και δε βασιτεύει πειά, ή λιγέκαρδη γυναίκα. Θυμώνει ό Καπετάνος. Τή βρίζει και τή διώχνει. Κάνει καρδιά στον εαυτό του, γιατί τά κλάματα εκείνης του σφίγγουν τό λαιμό. Τού φαίνονται κι' αυτά κακό σημάδι.

— Άφού με γράφεις πεθαμμένον, κλάψε με από τώρα, της λέει κι' αυτός μέσ' τό θυμό του. Έγώ σ' άφίνω γιαιά.

ση τά παληκάρια, πού θα τον περιμέ- νουν, κι' ίσως γελούν με τ' άργονιημά- του. Τι πόλεμος ήταν εκείνος! Διον- τάρι δείχτηκε ό Καπετάνος. Άχόρτα- στος, σά να πολεμούσε ύστερ' από και- ρούς και χρόνια. Μ' άπόφαση καινούρια ρίχτηκε στους τούρκους σφάζοντας, σά να ζητούσε τό θάνατο. Και δεν τον ήυρε!

Πεζήφανοι, από λάφυρα γιοματόι, κάνουν οί νικητές τά πιστοβία της χα- ράς τους. Φτεροπόδαροι λεβέντες απ' αυτούς έφτερον να φέρουν της νίκης τ' άγγελμα στο χωριό. Και βγαίνει όλο τό χωριό ν' άπαντήση τή νικήτρα συνο- διά. Κ' ή γυναίκα του Καπετάνου πρώτη απ' όλες τρέχει ν' άγκαλιάση τον ά- φέντη της, άκέρειον, πειό άκριβόν και πειόμορφον, όπως δεν τολμούσε να τον καρτερή.

Από τ' αντίπερα βουνά φτάνει ή ά- χολογή των δεξασμένων, πού τραγου- δούν οί ίδιοι της νίκης τή χαρά. Έξω- ρίζει απόμακρα τό ροδόχημα των παλη- καριών. Πρώτος περβαίνει ό Καπετάνος. Κι' ακολουθούν στο μονοπάτι τό στρι- φογύριστο τά παληκάρια. Χαιρετισμοί με ντυφεκία και μαντήλια κι' ανακρά- σματα πάνε κι' έρχονται. Κάτου βουίζει ή ρεματιά, κλέφτρα κάθε άντιλάλου. Ο

Πηδάει στ' άλογο και τρέχει να φτά-

Καπετάνος περήφανος διανεύει με τό χέρι. Γνωρίζει τή γυναίκα του άνάμεσα στις άλλες. Πετάνει ή καρδιά του στο χωριό. Άξασνα τ' άλογο τινάζεται πι- σω φεδισμένο. Γυρίζει ό Καπετάνος από της χαράς του τό ξεγέλασμα. Μεγάλο φειδι, ήμερο, γαληνό, περνούσε από τό- να πλευρό του δρόμου στ' άλλο.

— Οχτρός! φωνάζει ό Καπετάνος. Και σέρνει την πιστόλα. Σηκώνει τό λύκο και σημαδεύει. Τό σερπετό είχε περάση και κρύφτηκε. Ξανάβαλε την πι- στόλα ό Καπετάνος στο ζουναρι. Δεν άργησε να λησμονήση αυτό τό συναπάν- τημα. Κακοσημαδιά παρακαίρη!

Βρίσκονταν πειά όχι μακρυνά από τό χωριό τους. Άγριες άγκαλιές ανοίγον- ται να σφίξουν τους αγαπημένους τους. Και πρώτη χύνεται ή Καπετάνισσα. Κι' ό Καπετάνος ό περήφανος πηδαει άνά- λαφρα από τ' άλογο. Κι' εκεί γλιστράει ή πιστόλα από τή μέση του. Παιρνει φωτιά, κι' ό Καπετάνος πέφτει νεκρός στην άγκαλιά της Καπετάνισσας. (Από τό 'Ημερολόγιον Σκόπου). Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

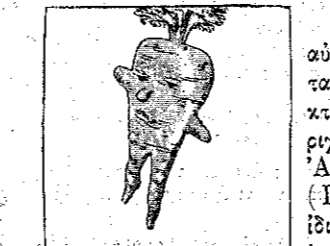
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ίνδικόν θέατρον

Εις τας Ίν- διας υπάρχουν πλανόδια θέα- τρα. Άποτε- λούνται από έν ικρίωμα, το- πόθετημένον εις τήν ράχιν δύο έλεφάντων επί του όποιου χορεύουν και παριστάνουν οί ήθοποιοί. Τά θέατρα αυτά γυρίζουν από πόλιν εις πό- λιν και φαίνεται ότι είνε πολύ δημοφιλή. Είνε τό παλαιόν άρμα του Θεσπίδου... με κάποιας τροποποιήσεις.

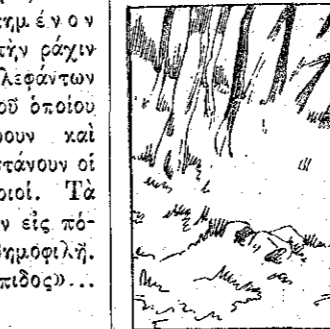
Πατάτα - άνθρωπος

Ζεται Μουτέ. Παριστάνει ένα τερατώδη

άνθρωπον με δύο χέρια και με δύο πό- δια. Καθώς βλέπετε, δεν λείπουν ούτε τά μάτια ούτε ή μήτη.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί Μαγική εικών

Είμπορείτε να μάς πήςτε πόσα ποτη- ράκια έτσουξε ό μεθύστακας αυτός;

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Ά- θήνας, τας Έπαρχίας και τό Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν εις τό γραφεϊόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων την άπο- στολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δε- κάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα ό- λων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού τό όποτον ήμποτελεσθή από τά δε- κάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν διά κλή- ρου μερικούς λώτας ως συνδρομητάς της Δια-

πλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθόσημε- νον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθή ό συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθή).

Λύσις της Μαγικής Εικώνος και του Γυμνάσματος του βου φυλλαδιου

Α') Η κεφαλή του ίππέως σχημα- τίζεται επί του έριπίπου, φαίνεται δε άν ή εικών άντιστραφή ώστε ή άνω δεξιά γωνία να γίνη βαςίς. Β') Τό κείμενον της έπιστολής των ναυαγών πρέπει να συμπληρωθή ούτω: «Notre navire a coulé dans le voisinage des iles Moluques. Refugeés sur un ilot desert, nous attendons du secours».

Ητοι: «Τό πλοϊον μας έβυθίσθη πλησίον των Μολούκων νήσων. Καταφυ- γόντες εις έρημον νησίδα, περιμένομεν βοήθειαν».

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΑΙ, παρακαλούνται, διά να μη παραπίπητ το φύλλον των, να δηλώ- νουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τό Γραφεϊόν μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά διά την έπιτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δεν εϋθυόμεθα διά την άπόλειαν του φύλλου.

